

Skräck i Colombia där massakrerna fortsätter

Skräcken i Colombia under president Duque: 43 massakrer hittills i år

Colombia är USA:s närmaste allierade i Latinamerika. Därför får vi inte höra om de kontinuerliga morderna och slakten på ursprungsbefolkning, fackliga ledare, människorättsföreträdare, lantarbetare och vänsteraktivister. Efter fredsavtalet som slöts i Havanna 2016 har också tidigare gerillamedlemmar, nu försvarslösa, utsatts för systematisk förföljelse. Skräcken sprider sig. Trots det står många modiga människor upp för människovärdet. De riskerar sina liv. Uppklaringsprocenten är närmare noll. Så fungerar ?demokratin? i Colombia, i stark kontrast till ?diktaturen? i Kuba. De omfattande massakrerna och de politiska morderna i Colombia intresserar varken utrikesminister Ann Linde eller "människorättsaktivisterna" i Civil Rights Defenders.

Under årets första sju och en halv månad har 181 dödsoffer registrerats. Framförallt är det ungdomar som mördas. Något som man trodde var ett passerat kapitel. Mitt under pågående pandemi fortsätter och ökar de illegala, väpnade grupperna slakten av civila. De ska skrämmas och de väpnade grupperna visar vem det är som bestämmer. Morderna har huvudsakligen skett i fem departement som står för 72 procent av morderna på sociala ledare.

De första 20 dagarna i augusti har bevittnat sex massakrer med 24 dödsoffer, varav sex barn, sju ungdomar och tre från ursprungsbefolkningen. De senaste massakrerna skedde mellan 21 och 22 augusti. På mindre än 48 timmar. Först med fem dödsoffer och sedan ytterligare sex, därefter sex till.

Kontoret för mänskliga rättigheter och tvångsförflyttade (Codhes) har dokumenterat 43 massakrer mellan 11 januari och 22 augusti. De fem mest utsatta distrikten är också där flest människorättsaktivister mördats. Från november 2016 till juli 2020 har 57 sociala ledare mördats i Cauca, 48 i Antioquia, 32 i Norte de Santander, 26 i Valle del Cauca och 20 i Putumayo.

Offren för massakrerna är i huvudsak sociala ledare, ungdomar, lantarbetare, fackföreningsaktivister och ursprungsbefolkning.

Myndigheterna har hittills varken fastställt de som utfört morderna eller de som planerat och ligger bakom dem. Guvernören i Nariño säger att ?Kontrollen har gått förlorad för att de områden som den tidigare gerillan lämnat [i samband med ?fredsuppgörelsen?] har intagits av kriminella.?

El Espectador, 200823 (nedkortat)

[Volvió el horror: 43 masacres en Colombia en lo que va de 2020](#)

Ökande spiral av massakrer och mord på sociala ledare

Nyheter om massakrer kommer en efter en från Colombia. Enligt FN så har bara i år 40 massakrer genomförts, till vilket kommer ytterligare en 18 augusti. Morden på sociala ledare fortsätter och blir fler. Vågen av massakrer går inte att dölja. Berättelserna, bilderna, filmerna visar skräckscener av halshuggningar, arkebuseringar och lemlästningar.

Vi är tillbaka i 1980-talet, under den värsta perioden av knarkhandel då vi såg massaker efter massaker varje vecka, förklarar Laverde som också är medlem i Människorättskommissionen för Folkens Kongress, Comisión de Derechos Humanos del Congreso de los Pueblos. Det är inte stora grupper som attackerar byar även om man vet att det är stora grupper som kontrollerar områden. Det är tre, fyra personer som genomför morden och slakten. De försvinner sedan snabbt, säger Laverde. Armén hävdar att det är isolerade fall, medan Laverde säger att det är uppenbart att morden sker systematiskt.

I de officiella uttalandena existerar inte paramilitären. Staten nekar och blundar för paramilitären. Det finns ingen deklarerad fiende utan istället skyller staten på upprorsmakare. Regeringen säger alltid att massakrerna utförs på grund av knarkhandel och utbrytningar ur den tidigare gerillan. Men visst existerar paramilitären. De tre senaste massakrerna har utförts av Los Rastrojos, en paramilitär grupp som består av ca 150 till 200 män.

Gruppen Rastrojos växer och omgrupperar sig på den colombianska sidan av gränsen efter att de fördrivits från Venezuela av det landets säkerhetsstyrkor. Det var denna grupp som i februari hjälpte den självutnämnde presidenten i Venezuela Guaido att korsa gränsen från Venezuela till Colombia, något som fotades.

Fredsavtalet skrevs under av FARC och Colombias regering 2016. Regeringen har inte uppfyllt sina åtaganden, säger Laverde. Så har fler än 200 tidigare gerillakämpar mördats när de lämnat sina vapen enligt avtalet och var försvarslösa när de dödades. Undertecknandet har inte betytt slutet på konflikten: Vi tror att det sker en omgruppering av aktörerna i konflikten, av de väpnade grupperna, hur mycket än regeringen hävdar att det inte finns någon väpnad konflikt.

Flera av massakrerna har skett i områden där FARC tidigare fanns. Att de nu är frånvarande utnyttjas av väpnade grupper i området. Många av massakrerna sker i zoner där illegala knarkodlingar förekommer, men också där det finns strategiska vägar, olaglig gruvbrytning, stora projekt och strategiska områden i regionerna.

Massakrerna sker i huvudsak av två skäl. Det ena handlar om väpnade sammanstötningar mellan grupper som strider om territorium. Det andra handlar om att skrämja folk och kontrollera deras områden. Massakrerna utmärks av mord på sociala ledare, ursprungsbefolkning, lantarbetare och människorättsföreträdare. De vill utrota alla sociala rörelser och allt uttryck för egen aktivitet. De som ses som ett hinder för utvecklingen av knarkhandel, gruvnäring och andra affärer, mördas.

Sedan fredsavtalet undertecknades har över 1 000 sociala ledare mördats. De områden där flest massakrer sker är de områden där den colombianska militären är mest närvarande. Det är områden med stark militär närvaro, men där staten är frånvarande när det gäller det sociala. Staten kan behärska territoriet, det gör man via militär. Men det sker inga sociala investeringar, inga utvecklingsprojekt, inget förstärkande av organisatoriska processer, hälsovårdscentraler eller skolor. Och statens svar på massakrerna är alltid densamma: mer militarisering. Och istället för att armén är tydlig och transparent är den inblandad i en rad undersökningar. Bara under de senaste månaderna har armén anklagats för illegal avlyssning, våldtäkt begångna av sju soldater på en minderårig flicka från ursprungsbefolkningen och två mord på personer från den etniska gruppen nasa 13 augusti.

Laverde förklarar att när det gäller de olagliga odlingarna handlar det om en produktionskedja som några få tjänar på. Dessa få är de mäktiga som gör affärerna. De som sår och gör arbetet är lantarbetarna som inte har något annat val eftersom staten inte stöder några seriösa projekt som kan ersätta odlingarna. Militären attackerar lantarbetarna som planterar kokan men det sker inte med knarkhandlarna som centraliserar handeln och exporterar. Dessa få och mäktiga är kända; colombianska staten vet genom militären vem som kontrollerar respektive område. Det finns enligt många analytiker ett samarbete och en allians mellan statliga strukturer och paramilitären.

Denna militära logik är inget nytt, den kommer ända sedan Plan Colombia, som Colombia och USA ingick 1999. Den medförde

en ökning av paramilitären och fler massakrer. Allt talar för att detta kommer att förstärkas. Samtidigt som massakrerna ägde rum 17 augusti undertecknade president Duque ett avtal med Robert O'Brien, nationell säkerhetsrådgivare i USA, något som de kallar El Plan Colombia Crece (Colombia växer), som definierades av Duque som en "ny fas av Plan Colombia". En strategi för att "landet, tillsammans med USA, ska fortsätta att arbeta."

Den ökande spiralen av massakrer och mord visar ännu en gång ett land som går igenom en väpnad konflikt och där offren är lantarbetare, ungdomar, ursprungsbefolkning och människorättsföreträdare. Staten och regeringen Duque kan med goda skäl anklagas för att inte stoppa situationen på grund av sin möjliga medbrottslighet och, för sina aktioner eller avsaknad av handling.

[medan detta skrivs rapporteras ytterligare fyra mord på sociala ledare den 29 augusti]

Sputnik News 200820 (nedkortat)

[Colombia: la espiral de masacres y asesinatos de líderes sociales](#)

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en 20:a eller valfri summa till

123 589 0975 eller Pg 40 54 11 ? 0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap (150 för pensionärer och arbetslösa).